

Erdélyi László

Szigeti Jenő

**„Emlékezzetek meg
a ti előjáróitokról,**

akik szólották néktek az Isten beszédét,
és figyelmeztvén az ő életük végére,
kövessétek hitüket.”
(Zsid 13,7)

*Emlékezés egy munkatársra, aki a miskolci
gyülekezet növekedésének csúcsán közel
200 lelket keresztelt ottani szolgálati éveiben.*

Budapest
2006

*Felelős kiadó:
Dr.Szigeti István*

*Lektorálta:
Dr.Szigeti Jenő*

*Tördelő szerkesztő és fedél:
Dr.Erdélyiné Halász Edit*

*Kiadja:
„Boldog Élet” Alapítvány
1062 Budapest
Székely Bertalan u.13.*

Tartalomjegyzék

Amikor a rügás nem a labdát találja el	5
NB-I-es focistából az evangélium szolgája	11
Mit tegyek? (Prédikáció-részlet)	14
A család	17
A korszak prédikátorának élete	25
Miskolci évek	29
Emberi aggodalmaskodás - Isten megoldása	37
Aki az emberiség javára tanított élni (1967.)	41
Együtt az emberért (1977.)	47
A konfliktust kerülő ember	55
A lelki gondozó lelkipásztor	61
Szerették a fiatalok	67
Szociális-jóléti munka	73
Az evangélium szolgája	77
Népevangélista munka	81
Elfogynak a szolgák	86
Zárszó	87
Nekrológ	90

***Amikor a rúgás
nem a labdát találja el***

*„...neveden hívtalak el,
szeretettel szólítalak,
bár nem ismerél”
(Ésa 45:4).*

Az evangélium szolgájának élettörténete sohasem megszemélyes monológ. Még ha a megszólítás személyes is – mint Pál apostolnál láthatjuk –, a beavatottak köre egyre terjed, míg végül érintve van általa egy egész közösség tagsága, akiknek az elhívott egy egész életre el kell, hogy kötelezze magát. Az elhívás emberekhez köődik egy élethosszra. Emberekhez, akikért rendelte őt az Úr.

Vannak, akik úgy gondolják, másként játszódik le a megtérés és az elhívás folyamata egy hívő környezetben felnőtt fiatal életében, mint annál, aki messziről, „a világból” jött. A tapasztalatok nem mindig támasztják alá ezt az elméletet. Természetes, hogy az igazság megismerése könnyebb annak a gyermeknek, aki keresztény környezetben nevelkedett. A megtérés azonban más. A megtérés nem ismeretek halmaza, hanem szembefordulás a test és a vér által irányított élet kívánságaival, annak helyes merbe terelése által.

Augustinus, akinek édesanyja keresztény volt, leírja, hogy milyen nagy utat kellett neki megtennie a Krisztus mellett való döntéséig, és ebben milyen nagy szerepe volt édesanyja imáinak. Édesanyja könyörgésének egyik motivációját saját lelki halálában látta: *„Látta, hogy halott vagyok, Uram, meghallgattad könyörgését.”*

Édesanyáknak gyermekeikért folytatott küzdelmeiről, Istenhez való könyörgéseikről és győzelmükről könyvtárat megöltő irodalmat lehetne összegyűjteni.

Ennek a rövid, de tartalmas életrajznak az alakulásában is hisszük, hogy benne van az édesanyának az Úr előtti fáradhatatlan könyörgése. Ő az, aki imáira küldött

válaszként értékeli a váratlan, nehéz fordulatokat is, aki felismeri a pillanatnyi kudarcban is a gondviselés bölcs irányítását.

Egy igazi adventista édesanya abban is az Úr különös gondviselését és imáinak meghallgatását ismeri fel, ha győri NB I-es, háromszoros válogatott focista fiának életét a májára irányuló rúgás fordítja egy mindenképpen hasznosabb életpálya felé. Tudja, hogy az emberi életeteket kezében tartó Gondviselő nem téved, ő pontosan célba talál, ezért zügolódás helyett hálával tartozik Annak, aki egy „csípő-érintéssel” vagy veseműtétellel, netán a labda helyett egy májra irányuló rúgással állít meg kit-kit a maga „Jabbókjánál”.

Kettétört karrier – avagy kezdődik az élet? A nem ugyanabba az irányba néző két ember nem egyformán ítéli meg. Néhai Szigeti Jenő édesanyja – Prehauser Zsuzsanna, ez a kedves és bölcs sváb asszony – tudta miről van szó. Az Úr, aki ott volt eddig is fia életében, most érvényt szerzett akaratának: az esztergapad kése eleven húsba hasított. Ez is egy olyan damaszkuszi út volt, amelynek porában nem az a lényeges, ami abban a pillanatban az emberrel történik. A fontos maga a cél, aminek érdekében történik valami. Még akkor is ez az igazság, ha ebből a célból a sokkhatás fájdalma alatt megvakult ember napokig semmit sem lát. Két dolognak azonban világossá kell válnia a megszólított ember előtt. Az egyik az, hogy az út, amelyen eddig járt, nem jó. Meg kell fordulnia, és ellenkező irányban kell haladnia. A másik pedig az, hogy „ő nékem választott edényem”. Minden más alárendelt dolog: májrepedés, veseprobléma, a „Sátán angyala”, amelyek „emlékjegyekként” vagy kiegyensúlyozó teherként végigkísérik egész életén át. Mindezeknek a jelentősége erősen csökken.

Az emlékezetes baleset után felépülve, Szigeti Jenő első útja a gyülekezet irányába vezetett. No, nem azért, hogy

beüljön az „öregasszonyok” közé, hanem azért, hogy a mama – lélekmentési stratégiájába beépített – kívánságának eleget téve, mint jó gyermek, elkísérje őt a gyülekezetig. A gyülekezet előtti parkban aztán leült egy padra, és a sétányon járó-kelőket nézegetve, kivárta az istentisztelet végét, majd a mamát illően hazakísérte.

A mamának azonban volt türelme, és a harmadik vagy negyedik szombaton sikerült valamilyen trükkel az ajtón belülré lódítani felnőtt fiacskáját, aki ezután már ott is maradt.

Természetesen, a stratégiában a gyülekezet is „benne” volt. A testvérek várták a baleset miatt leszerelt sportembert és imádkoztak érte. Az Úr meghallgatta a közös imákat, és az evangélium szolgálatára irányuló mennyei terv is egyre láthatóbbá vált ennek az energikus fiatalembernek az életében.

*Az igazi sportember
(Balatonlelle, 1965)*

***NB I-es focistából
az evangélium szolgája***

*”Azoknak, akik Istent szeretik,
minden javukra van”
(Rm 8:28).*

Ha mérkőzés közben a labda a hálóba talál, a csapat játékosai egymás nyakába borulnak, a csapatnak drukkoló nézők pedig tombolnak a lelkesedéstől. Most ez esetben a rúgás a májat érte, a „labda” pedig a hálóba talált. De ez egy másik labda volt. Az evangélium labdája. És ott is maradt a hálóban.

Szigeti Jenő 1925. június 4-én Budapesten szövetséget kötött az Úrral. Futballista nyelven: „átigazolta magát egy másik csapathoz”. Előbb a gyülekezeti szolgálatban végzett ifjúsági munkát, majd 1929. március 1-jén könyvevangélista lett. Az evangélium szolgálja. Egy életre. Sohasem akart más csapathoz „átnevezni”. Pedig voltak olyan idők, amikor a csalogatók megjelentek, több ígérettel. Igen, megpróbálták „megvásárolni” a jó „játékosokat”. Ő maradt. Mint könyvevangélista, szolgált a gyülekezetekben. Ez természetes is volt, mert abban az időben a két munkakör szorosan egybekapcsolódott. A könyvevangélistákat rendszeresen felkérték a gyülekezetek, hogy szombatonként prédikáljanak vagy mondják el a munkában szerzett tapasztalataikat. Továbbá azok számára, akiket a lelkészi szolgálatba akartak állítani, a könyvevangélista munka volt az előkészítő.

A következő rövid kivonat, amely kifejezi saját belső választási harcát valószínű első prédikációja volt az ifjú könyvevangélistának. Ezt a prédikációt a feljegyzés szerint 1929. elején Sopronban, majd Újdiósgyőrben és Egerben mondta el. Ez jelzi azt is, hogy az ország melyik területén végezte a könyvterjesztést.

„Mit tegyek?”

„Az ember életében igen gyakori ez a kérdés. Amikor az ember tanácstalanul áll vagy amikor a sok tanács közül a legjobbat akarja kiválasztani, akkor kérdezi: „mit tegyek?” Ilyen kérdések rendszeresen akkor jönnek, amikor az ember nagy dolgokba akar kezdeni. Nagy probléma előtt áll, válaszúton van, stb. Jézus Krisztus, amikor a földön járt, az embereket a legnagyobb probléma elé állította, melynek első része így hangzott: „Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és

könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban” (Ésa 55,7). „Mert ezt mondja az Úr Júda és Jeruzsálem férfainak: Szántsatok magatoknak új ugart, és ne vessetek tövisek közé” (Jer 4,3).

Hagyjátok el eddigi útjaitokat, szántsatok újat! Erre a felszólításra közelgett egy ifjú, aki így szólt: „Mit tegyek?” Világos, hogy amíg Krisztus követői élnek ezen a földön, addig ez a felhívás mindig érvényes és

mindig hangzik. Nem csak a színes, hanem a fehér pogányok között is. Mert amiképpen a zsidók elfajultak, úgy a keresztények is. Ezt a kérdést pedig így hangoztatják ma, amilyen szinten állnak. Mert ma sokféle keresztény van.”

Ezután arról szól a prédikáció, hogy milyen formái vannak a kereszténységnek. Vannak elméleti keresztények, akik mindent „jól” mondanak. Továbbá bizonytalan keresztények, haladó keresztények és a célhoz közeledő keresztények. Végül a nagy kérdésre keresi a választ: „Kicsoda üdvözülhet tehát?”

A könyvevangélista munkában végzett eredményei alapján az egyház vezetősége a Darmstadt - Marienhöhei (Németország) Lelkészképző Szemináriumba küldte, ahol 1930-1932 között végzett tanulmányokat.

Hazatérve lelkési szolgálatba állították, és élete során, a következő helyeken teljesített szolgálatot:

Székesfehérvár (1933-1934),
Budapest (1934-1935),
Kaposvár (1936),
Kecskemét (1936),
Budapest (1937). 1938. június 4-én lelkésszé szentelték.

Ezután nem sokkal

Szombathelyre (1938-1946), majd
Miskolcra költözött (1946-1953).

1953-ban a budapesti kerület vezetésével bízták meg.
Az 1950-es évek közepétől a nehéz helyzetben lévő
Unió bizottságában teljesített szolgálatot.

1971-ben nyugalomba vonult és ameddig
az egészségi állapota megengedte, a csepeli
gyülekezetet gondozta.

Az 1950-es évek közepétől a Dunántúli
Egyházterület elnöke,

1965 után pedig a Központi Egyházterület elnöke volt.

A család

*„Nincs annál nagyobb örömem,
mintha hallom,
hogy az én gyermekeim
az igazságban járnak”
(3Jn 4)*

Szigeti Jenő testvér 1935. szeptember 24-én vette feleségül Krupcsinszky Irént, akitől három gyermekük született.

A „pályára állítás” a családi otthonban történt, amelyről el lehet mondani, hogy ott lakott az Úr.

Szigeti Jenő testvérről csak a „családi viszonylatban” lehet igazán beszélni. A mindennapi közös családi áhítat elmaradhatatlan volt. A gyermekek sohasem mentek el ima nélkül az iskolába.

Ez az indítás akkor is biztosítva volt, ha csak az édesanya – Irénke néni – volt otthon, mert a családfőnek hajnalban el kellett utaznia vagy még az előző napi evangélicizációból nem érkezett haza.

De a napi munkát is átszötte az istenfélelemre való nevelés, amelynek főbb erőssége az édesanya volt, akinek meleg szíve és szeretete határozott fegyelemmel párosult. Azt is megszokták, hogy az otthon ajtaja állandóan nyitva volt mindenki előtt, így a hétköznapokban is benne éltek a közösségben.

A Szigeti család (Balatonlelle, 1959)

A család vendégszeretete és összetartó ereje összekapcsolódott a Zauner papával és mamával, akik Budapest-ről az unokákra irányított figyelmükkel is éreztették, hogy jelen vannak a család életében, gondjaiban. A másik oldalon viszont szükség volt a nagymama támogatására.

Mikor csípni kezd a dér

*Mikor csípni kezd a dér,
apám kisbaltája jut az eszembe,
a tárgy, mi csaknem századnyi
múltat visszaidéz.*

*Mikor kezembe akad
a megkopott szerszám,
vérszerinti nagyapám árnya
suhan el szemeim előtt,
akit apám sem ismert.*

*Pedig mikor ez a kicsi szerszám
egy győri kovács jóindulatából
született, hogy az árva szomszéd
fiúcskának legyen mivel lecsapni
az üvegesre fagyott gallyakat
az öreg Duna árterén didergő
fák oldaláról, még apám szívén
friss volt a seb.*

*A zajló Duna jegén úszó
ködfátyolban látni vélte
örökre elhajózott nagyapámat.
Hisz a városban mindenki tudta,
hogy ő - az apám -,
az öreg lébényi hajós meg a szép
bécsi gyerekklány fia,
az árva, ki a Duna partján
tüzelnivaló száraz ágakat szerdeget.*

Szigeti Jenő, 2003. november 13.

Házasesetük példás volt. Kívülről nem hatolhatott be idegen a családi szentélybe. Szigeti Jenő testvérnek nem voltak olyan „ügyei”, amelyek sajnos, kis egyházunk rövid történelme során oly sokszor okoztak botránkozást a közösség életében.

*„Szigetiék szigete”
(Balatonlelle, 1955-56)*

Szigeti testvérék három fiúgyermeket hagytak „örökségbe” az egyháznak. Mindhárman az Úr szolgálatában állnak, különböző munkakörökben. Az ő életútjuk ma már önálló történet.

Abban az időben három gyermek „beleszólt” a család életszínvonalába is, különösen egy „osztályidegen” lelkes család esetében. A havi fizetéssel nem volt könnyű dolog az édesanyának gazdálkodni úgy, hogy elég legyen az ennivalóra, a ruházkodásra és a taníttatásra. Emellett a vendégszeretet sem hiányzott. Az otthonuk nyitva volt minden jövevény előtt.

Sokszor voltam jó magam is a család vendége, és a munkarendből adódóan is láthattam azt, hogy az anyagi gondok a hó vége felé mindig erősödtek.

A prédikátor-feleségek nem vállalhattak polgári állást. A férjüknek segítettek a gyülekezeti munkában, külön fizetés nélkül. De magának a lelkésznek sem lehetett a hivatásán túl mellékfoglalkozása, nem végezhetett a szolgálata mellett egyéb pénzkereső tevékenységet. Fizetett munkaidejével az egyház rendelkezett, amellyel pontosan el kellett számolnia. Egy fizetésből kellett megélnie a családnak, és taníttatni a gyermekeket és minden gondjukat megoldani.

Miskolcon, a Kun József utcai székházban lakott a területi elnök, a kerületvezető és a belmisszió osztálytitkár az emeleten, a földszinten pedig a területi iroda volt.

Feleségemmel 1952-ben házasodtunk össze, és 1953-ban született első gyermekünk. Amíg ketten voltunk, albérletben laktunk, de mielőtt gyermekünk megszületett, a két szomszéd emeleti lakó Szigeti testvérék és Kiss János testvér ideadták nekünk egy-egy szobájukat, s így alakítottak ki részünkre egy lakást. Ezt nem kértük tőlük. Szeretettel tették. Nekik összébb kellett húzódniuk. Soha nem éreztük, hogy ez terhes lett volna számukra, vagy azt, hogy nem szívesen tették volna. Amikor a kórházból hazahoztam feleségemet kis gyermekünkkel, Irénke néni volt a dajka, aki bevezette a kismamát minden szükséges ismeretbe és gyakorlatba.

A korszak prédikátorának élete

*„Mindezeken kívül van az én
napenkénti zaklattatásom,
az összes gyülekezetek gondja.
Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék?”
(2Kor 11:28-29).*

Mint az egyházunknak ugyanabban a korszakban élő többi szolgálói, epilógusában Szigeti Jenő is elmondhatta volna: „Az életet már megjártam, Többnyire csak gyalog jártam, Gyalog bizony’... Legfőlebb ha omnibuszon” (Arany János). Ez volt a sorsa akkor Magyarországon az átlag középosztálynak, és még ebből is bőséggel le kellett vonni, ha az adventista prédikátorok életnívóját akarta volna valaki meghatározni.

De a prédikátori szolgálatot és annak eredményességét nem az életszínvonal vagy az eszközökkel való ellátottság foka határozta meg. Mert utak ugyan már akkor is voltak – nem autópályák, de autók hiányában kinek okozott ez gondot? –, hanem többnyire poros, sáros makadám utak, amelyeken lehetett hosszú távú edzéseket tartani az apostolok lován. Azután volt busz és vonat. Hogy milyen volt ezeken a közlekedés, az külön útleírást érdemelne, de most nem erről beszélünk. Erről csupán annyit, hogy ha a prédikátor vagy népevangélista valahol vidéken este tartott bibliaórát vagy evangélizációt, majdnem biztos volt, hogy csak másnap hajnalban tudott hazatérni. Ott kellett aludnia, néha nagyon viszontagságos, egyszerű körülmények között, azoknál a testvéreknél, akik szeretettel osztották meg prédikátorukkal szegényes hajlékukat. Néhány prédikátor igyekezett kerékpárra valót is kispórolni a fizetésből, hogy elérhetőbbé váljanak számára a szórványokban élő testvérek és barátkozók, akiknek keresztségi előkészítését általában az esti órákban lehetett megoldani. Ezek miatt akkor senkinek sem jutott eszébe panaszkodni. Ez volt az élet. A szolgálat viszont kötelezett.

Az elhelyezések úgy történtek, hogy a prédikátor meg-

kapta a területi- vagy unióbizottsági határozatot, és menni kellett. Nem voltak kérdőjelek. Az Úr kezéből vették az elhelyezést is. Az volt a meggyőződés, hogy az Úr küldi egy másik területre. Az egyház lelkészei és alkalmazottai nem rendelkeztek saját házakkal, ingatlanokkal, ami esetleg nehezítette volna az áthelyezést. Az unió és területi központokon kívül nem voltak szolgálati lakások sem. Lakásról általában mindenki maga gondoskodott, mert csak végig kellett menni az utcákon és az ablakokba kitett táblákból meg lehetett tudni, hol van kiadó lakás. Ezután csak meg kellett egyezniük a feleknek.

A körzetekben dolgozó lelkészek csak szabadságuk idejére, vagy külön engedéllyel hagyhatták el saját körzetüket. Munkaidejükről pontos jelentést kellett adniuk.

*Unió-bizottság
(1969.)*

Miskolci évek

*„Mert nincs itt maradandó városunk,
hanem a jövődöt keressük”
(Zsid 13:14).*

Esorok írója úgy emlékszik Szigeti Jenőre, mint első „főnökére” Miskolcon és környékén, a lelkészi szolgálatban. Így, idézőjel közé téve a főnök szót, mert inkább az idősebb testvér, az apai segítő meghatározás állt hozzá közelebb. A kapcsolat közvetlenségét jelzi a megszólítás is. Ő Jenő bácsi volt nekünk, fiataloknak, 42 éves korában. A parancs, az utasítás távol állt tőle. A gyülekezeti szolgálatban nem a fegyelmezést részesítette előnyben. Inkább tanított és kért.

Miskolci szolgálatának évei arra az időre estek, amikor az egyház fejlődése kimondottan intenzív volt. „Világelsőként” tartották nyilván a magyar uniót, ha egyáltalán ebben a szolgálatban lehet használni ilyen meghatározást. De ezt mondták, és mi elhittük. Igyekezünk hűek lenni a felőlünk közölt jelentésekhez. Ez elkötelezettséget is jelentett. Mindenki igyekezett megtenni a tőle telhetőt. A gyülekezetek szaporodtak, növekedtek. Miskolc környékén, ahol most egyedül a miskolci gyülekezet van, legalább nyolc gyülekezet volt: Miskolc Fábián utca, Miskolc Martin-telep, Újdiósgyőr, Diósgyőr, Nyékládháza, Felsőzsolca, stb, mintegy 450 taggal. Nagy volt a szórványterület is. Egy ilyen nagy terület állandó készenléletet igényelt az ott dolgozó lelkészeketől. Ennek a körzetnek a vezetője volt Szigeti Jenő testvér.

Mivel Miskolc egyházterületi központ is volt, ezért a területről történő látogatások, értekezletek is sok törődést igényeltek. Az 1950-es évek elején pedig a Bükkben dolgozott egy adventista brigád a Szilvászváradhoz tartozó erdőgazdaságban. Nyáron elérte a létszám a 60-80-főt, télen pedig, mivel ebben az évszakban a munka természete

miatt csak férfiak dolgozhattak, mintegy 30 főre zsugorodott a létszám. Minden esetre a terület gyülekezetként gondozta ezeket a csoportokat, és rendszeresen elláttuk úrvacsorával és a szombati szolgálatokkal.

A szálláshely Bánkút és Szilvásvárad között Hármaskúton és Barátság-kertben volt. Mivel az oda és a vissza út is több órás gyaloglást jelentett, ezért aki szombatra ment fel szolgálni, elindult pénteken és vasárnap jött haza. Az éjszakát a barakkban töltötte a munkások között.

1952. novemberében Szigeti testvér ment fel egy pénteki napon úrvacsorát osztani, de vasárnap délután 5 órakor még nem tért haza. Debrecen mellől érkeztem haza hétvégi szolgálatomból, amikor a családot teljesen kétségbeesett állapotban találtam. Abban az időben egy lelkeszteltúnése nem volt rendkívüli, és ha érdeklődtek utána, lehet, hogy csak hónapok múlva kaptak felőle hírt. De az is megtörténhetett, hogy örökre eltűnt.

Szigeti testvérnek meglehetősen gyakran voltak vese-görcsei, s ez a helyzet is növelte az aggodalmat. A telefonon történő kapcsolatkeresés eredménytelen volt, mert az erdőgazdaság telefonja süket maradt. Az első busszal indultam Lillafüredre abban a ruhában, amelyben a szombati szolgálatból hazajöttem. Lillafüreden már nagy hó volt, a telefonvezetékek leszakadva, ami magyarázatot adott a telefon süketségére. Innen még lehetett telefonálni Miskolc irányába, ezért visszatelefonáltam, és közöltem a helyzetet, valamint azt, hogy tovább megyek. Innen mintegy hat órányi volt az út gyalog. Az erdőben már térdig ért a hó. Éjszaka volt már, amikor felértem és beléptem a barakkba, ahol Szigeti Testvér biztonságban várta, amíg járható lesz az út a lovas szánok számára, hogy hazajöhessen. Én másnap reggel indultam haza a jó hírrrel. A család megnyugodott.

A kerületvezető nem csak adminisztrációs munkát végzett, hanem személyesen irányította a munkát, s neki

magának is voltak önálló gyülekezetei. A gyülekezetgondozás és evangélizációs szolgálat fontos része volt a testvérek mindennapi látogatása és a barátok felkészítése a keresztségre. Szigeti Jenő testvér esetében mindez beteg vesével és májjal. Ez akkor is így volt, amikor körzeti lelkészként a Dunántúlon, kerületvezetőként Miskolcon vagy Területi elnökként Budapesten végezte szolgálatát.

Az akkori gyakorlat szerint kora ősztől késő tavaszig, minden évben evangélizált. Ez hetenként több estét jelentett. Miskolcon általában péntek és vasárnap este volt az evangélizáció, a többi napokon vidékre járt, egészen Telkibányáig és Göncig. Ezeket a vidéki misszióutakat a 40-es évek végén, az 50-es évek elején még nagyon sokszor a történelmi egyházak középkori módszerei veszélyeztették. Előfordult, hogy felbérelt legények várták a buszmegállónál, botokkal felszerelve. Az Úr azonban mindig megoltalmazta szolgáját.

Miskolci szolgálata során mintegy 200 lelket keresztelt. A keresztségi ünnepélyeket a városi fürdőben tartottuk, mivel a gyülekezetnek akkor még nem volt keresztelőmedencéje.

Miskolcon a 40-es évek végén abban az előjogban lehetett részem, hogy rajta keresztül sok olyan E. G. White anyaghoz, valamint a Generál Konferencia által kiadott, de nálunk nem publikálhatott hírekhez, tanulmányokhoz jutottam, amiket az ő kérésére fordított Boros Andorné testvérnő rendszeresen. Ezeket az anyagokat mechanikus írógéppel tudtam lemásolni. Ezek az irodalmi kincsek akkor sokat jelentettek szolgálatomban. Így jutottam hozzá és gépeltem le magam számára 1950-1952 között E. G. White: Próféta és királyok, a Nevelés valamint Ellen White élete és műve című könyveket.

Ez akkor hatalmas munka volt a gyülekezeti szolgálatok mellett, de hihetetlenül nagy segítséget adott a munkában.

Szigeti testvérnek a nagy miskolci imateremben sem volt szüksége hangszóróra, mert hangja a nyitott ablakokon keresztül messze, az utcára hallatszott. Felesége Irénke néni általában egy cédulát helyezett a szószerk könyvtartójára, a következő figyelmeztetéssel: Jenő, ne ordíts! Ennek általában addig volt hatása, amíg szeme a cédulára irányult.

Budapesten 12 évig dolgoztunk együtt az Egyháztanácsban. Emlékezetes volt, hogy akármilyen probléma vagy ügy volt napirenden, a zsebéből szinte mindig elő tudott húzni egy White idézetet, amelyben készen volt a válasz az adott problémára. Ezeket az idézeteket A/6-os méretű (levlap nagyságú) vékony kartonlapokra gépelte. Amikor egy probléma felmerült, mintha valaki előre megmondta volna neki, hogy mit kell magával hoznia, ő belenyúlt a zsebébe, és már olvasta is, hogy Isten Lelke mit tanácsol az ilyen helyzetre.

1965 után nagyon nehéz körülmények között végezte a Központi Egyházterület irányítását. Valószínű, hogy ezek az évek nem használtak amúgy is megromlott egészségi állapotának. A vele kapcsolatos döntések esetében szinte jellemző volt, hogy mindig oda helyezték, ahol nehéz ügyeket kellett intézni. Ez volt a helyzet az 1953-as Budapestre történő helyezésével is. Tudtommal, sohasem tért ki a nehéz feladatok elől. Olyan idők voltak ezek, amelyekben a sok emberi megoldási kísérlet szinte átláthatatlanná tette az események menetét. Mindenki másként vélte a megoldást, amit nagyon megnehezített a fennálló politikai helyzet, az Állami Egyházügyi Hivatalnak az egyház belső ügyeibe történő erőszakos beavatkozása, amely éppen ezekben az időkben volt a legdrasztikusabb. Sajnos, ehhez megvoltak az államnak az emberei az egyházakon belül is. Nagyon nehéz volt gázolni a hínárban.

A Divízió segítsége csaknem lehetetlenné vált. Egyházunk magára volt hagyatva ebben a küzdelemben.

Egyéni rejtett kapcsolatok jelentették azt a „köldökzsinórt”, ami mégis biztosított valamennyi lélegzetvételi lehetőséget, de ezek akkor csak a személyes meggyőződéseket erősítették anélkül, hogy konkrét megoldást kínáltak vagy jelentettek volna az egyház számára.

A történelem hiteles „visszajátszása” a korszakok minden bonyolult jeleneteivel együtt akkor történik majd, amikor Jézus visszajön.

Visszaemlékszem, másokkal együtt olykor magam is türelmetlen voltam az ügyek intézésének szinte eredménytelen vagy csak kevés eredményt hozó kísérletei miatt. Túl lassúnak és vontatottnak találtam a megoldási intézkedéseket. Kilátástalannak láttam a helyzetet. Ma segített jobban megérteni Szigeti Jenő testvér szolgálati filozófiáját egy régi prédikációjának néhány szakasza:

Területi Konferencia, 1967

***Emberi aggodalmaskodás –
Isten megoldása***

- Prédikáció -

*„És mondják vala maguk között: kicsoda hengeríti el nekünk
a követ a sírbolt szájáról?
És odatekintvén láták, hogy a kő el van hengerítve;
mert felette nagy vala” (Mk 16,3-4).*

Ebben az igében a Jézus sírja felé tartó aggodalmas-
kodó szent asszonyok szavát és a feltámadott Jé-
zus Krisztus diadalmas győzelmének tényét, a nyitott sírt
találjuk egymás mellett. Aggódó, reményvesztett embe-
rek indulnak Jézus sírjához, akik emberi megoldásokon
töprengve egészen megfélekeznek arról, hogy van isteni
megoldás is. Ez a lelki magatartás jellemző minden kor
aggodalmaskodó keresztényére, aki mindig nagyobbnak
látja a követ Isten erejénél.

A sír felé siető asszonyok belső lelkivilágát az jellemez-
te, hogy hiányzott a reménységük. Emberi megoldáso-
kon törték az eszüket, azon gondolkodtak, hogy milyen
módszerrel lehetne a követ eltávolítani, hogy Jézus drága
holttestét illatos kenetekkel bebalzsamozzák. Arra nem
gondoltak – pedig Jézus többször megmondta nekik –,
hogy ő nem marad halott, győz a halálon és feltámad. Bú-
san és szomorúan indultak útnak Isten ígéretébe vetett
reménység nélkül, egy aggasztó kérdéssel: Kicsoda hen-
geríti el nekünk ezt a követ? Ebben az aggodalmaskodó
kérdésben benne van az emberi tehetetlenség: mi képte-
lenek vagyunk ezt megtenni, de benne van a Jézus iránti
ragaszkodó szeretet: mégis elindulunk, és megpróbáljuk
a lehetetlent is.

Azok az emberek, akik Isten dolgaiban fáradoznak,
gyakran találkoznak ezekkel a gondolatokkal. Isten dol-

gait, az üdvösség titkát emberileg megoldani lehetetlen. „Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges” (Mt 19,26).

Az asszonyok által felvetett kérdés az, amin keresztül az egész történetet nézik. Töprengenek és a megoldást nem találják önmagukban. Nem egyszer vagyunk mi is ebben a helyzetben. Olyan kérdéseken gyötrődünk, amit mi magunk soha sem vagyunk képesek megoldani. Ezért vergődünk sokszor, reménység nélkül, saját aggodalmaskodó kérdéseink félelmetes szövevényében. Kérdést kérdésre halmozunk, elcsüggedünk, reménytelen szélmalomharcot folytatunk anélkül, hogy eljutnánk a megoldás lényegéhez.

Ennek a történetnek az a tanulsága, hogy van isteni megoldás is. Sokszor talán úgy van, mint ebben az esetben is, hogy míg lehajtott, csüggedt fejjel kérdezzetünk, hogy ki hengeríti el a követ, Isten már meg is oldotta a kérdést. Olyanok vagyunk, mint az emmauszi utasok, akik annyira búsongtak Krisztus elvesztésén, hogy az útitársban nem veszik észre Mesterüket, mert nem számoltak Isten ígéreteivel.

Gyarló emberi vonás, úgy feltenni kérdéseket, hogy ne látnánk mögötte azt, hogy egyetlen megoldás van: Isten megoldása. Aki ezt nem látja, az nyugtalan, és küzd a megoldhatatlannak látszó kérdéssel: Ki hengeríti el a követ? Az aggodalmaskodásból, reménytelenségből testvérvádolás, pártoskodás fakad. Egymást látjuk sokszor, egymás hibáit, erőtlenségét, a kudarc okát is a másik hibáiban keressük ahelyett, hogy arra néznénk, aki elhengeríti a követ. Nem úgy fognak a kérdések megoldódni, ha egymást vádoljuk, hanem ha együtt Isten felé fordulva alázatosan hagyjuk, hogy helyettünk, velünk és általunk az Isten cselekedjék.”

***Aki az emberiség javára
tanított élni***

id.Szigeti Jenő hagyatékából, 1967.

Megjelent: Lelkésztájékoztató, 1977. október.

Ha gondosan és alaposan áttanulmányozzuk azt a 43 könyvet és 4000 cikket, amiben mintegy 25 millió szót írt le E. G. White, közösségünk úttörő harcosa, akkor érezzük, hogy írásaiban minket az emberek javára tanított élni. Arra szólított fel bennünket, amiről élete és munkája csaknem 80 esztendőn át állhatatosan prédikált: úgy kell hívó életet élnünk, hogy az emberiség hasznára és áldására éljünk.

Mindig felemelte tiltakozó szavát az élettől elvonulni akaró, kegyeskedő, hamis vallásoskodás ellen. Szavai egyértelműek: *„Ne vonjátok ki magatokat a társas érintkezés alól, és ne zárkózzatok el embertársaitoktól. Akik vallásukat úgy akarják megtartani, hogy köfal közé rejtik, a jó cselekedetek drága alkalmait elvesztik, és kihasználatlanul hagyják.”* (VR 113-114. p.) *„Miért vagyunk itt: hogy használjunk az emberiségnek és áldásai legyünk a társadalomnak.”* (u.i. 276. p.)

E.G. White azt az elvet vallotta, hogy mennél nagyobb bennünk az Isten iránti szeretet, annál jobban szeretjük embertársainkat, és annál inkább javukra és áldásukra élünk. Arra tanított, hogy az Isten és az ember szeretete elválaszthatatlan egymástól. Ezért *„embertársaink iránti szeretetünk mutatja Isten iránti szeretetünket.”* (K. P.) Soha nem engedte, hogy a hitéletben úrrá legyen az élettől elvonuló, az embert magára hagyó, annak sorsával mit sem törődő, közömbös magatartás. Arra kér minket, azt munkálta életével, hogy minden cselekedetünk az emberiség javára és üdvére szolgáljon.

Hogyan munkálta ezt életével és tanításával? Korábban, a XIX. sz. második felében felelőtlen, magukat ugyan

kereszténynek nevező emberek a missziót egyre inkább primitív kulturális fokon élő emberek kizsákmányolására és gyarmatosítására használták. Céljuk az üzleti haszon növelése volt. Munkájuk eredménye máig is fertőzi a misszió gondolatát, és sok tízezer ember életét teszi szinte elviselhetetlenné. Ebben a korban határozza meg E. G. White a misszió igazi tartalmát úgy, hogy annak célja nem a hódítás, hanem a hasznos, felemelő, az emberért végzett szolgálat. Ezt az alapelvet a gyakorlati útmutató-sok egész sorával tette érthetővé.

Az adventista külmiszió elsősorban orvos-misszió volt. Ennek nemcsak az volt a célja, hogy a beteg embereket meggyógyítsa, hanem, hogy az egészséges életre is megtanítsa őket. Felvette a harcot az alkohol, ópium, morfium, kokain és más egészséget romboló szenvedélyek ellen, amelyekkel nagyrészt az európaiak fertőzték meg a bennszülött lakosságot. Írásaiból szinte ugyanaz a kép bontakozik ki előttünk, amit korunk nagy humanistája, a Nobel békedíjas Albert Schweitzer valósított meg áldozatos életével.

Mindig hű maradt ahhoz, hogy a szeretet, az együttélés, a felelősség és a szolgálat kötelez az emberiség sorskérdései iránt. Műveiben a keresztény embert úgy ábrázolja előttünk, hogy kettős függésben él: kiválasztott Isten számára; de ez a kiválasztás, ez az elkötelezettség az emberért végzett szolgálatban nyeri el igazi értelmét. Ezt úgy lehet a gyakorlatban megvalósítani, hogy érzelmünket, értelmünket és akaratunkat, vagyis teljes emberségünket átadjuk Krisztusnak, aki úgy teremtett újjá bennünket, hogy az eredendő bűn által elvesztett emberségünket nyerjük vissza. Ezért számára legnagyobb erkölcsi rossz volt mindaz, ami az Istentől nyert élet ellen tör. Ez magyarázza egészségügyi tanácsait.

Így küzd az emberi életet megsemmisíteni akaró erőkkal.

E. G. White nemcsak az egészségtelen életmódban látta meg az Isten gondviselő munkája ellen törő sátáni erőket, hanem a társadalmi élet különböző vonatkozásaiban is. Kora, a múlt század második felének Amerikája – a nagytőkés monopóliumok kialakulásának ideje. Egyik oldalon a kapitalizmus legfejlettebb formájának, az imperializmusnak kialakulása jellemzi a kort, melyben végletekig kiéleződik a szegénység és a gazdagság ellentéte; a másik oldalon viszont megtaláljuk a feudalizmus legsötétebb maradványainak nyomát, a rabszolgaságot.

E. G. White világosan látja kora helyzetét. Isten szavából fakadó meggyőződéssel ítélte el a harácsoló, kizsákmányoló kapitalizmust. *„A gazdagok... fölényes megvetéssel néztek a dolgozó osztályokra, de az ilyen magatartás éles ellentétben áll Istennek, az ember teremtésével kapcsolatos tervével.”* (PP.29.p.) Így látta a kinyilatkoztatás tükrében White testvérő a kort!

Gyakorlati kereszténységből fakadó meggyőződése alapján csatlakozott azokhoz, akik minden erejükkel igyekeztek megszüntetni a rabszolgaságot, amely az embert, Isten teremtésének koronáját meggyalázza. Mindazok, akik a rabszolgaság ellen küzdöttek - tudva, vagy tudatlanul -, Krisztusnak az emberért végzett szolgálatához csatlakoztak.

„A fegyver” c. cikkében így ír: *„Itt van az amerikai polgárháború, amely a múlt század hatvanas éveiben ment végbe. Rettenetes véres háború volt, de a szegény négerék felszabadulását eredményezte. Ki mondaná, hogy ennek a háborúnak áldásos hatását nem lehet még a mi napig is érezni a nagy Unióban? Ők vallották, hogy a szelíd és alázatos názáreti Jézust követték.”* (Ut. Üz. XI./12.sz. 1914.)

Ezért mutat rá nyomatékosan arra, hogy az ókori rabszolgaság ellen a Szentlélek erejével hirdetett evangélium szava volt a legélesebb tiltakozás, de ezek az alapel-

vek minden kor kizsákmányolóival szemben érvényesek. (2Kor 3,17. „Ahol az Úr Leke, ott a szabadság.”) Az apostoli korból vett tanulság épp úgy szól E. G. White korára, mint korunkra: *„A gazdagok és a nemesség nagy többsége, akik féktelenül a kény, a szenvedély, és az étvágy ki-elégítésének éltek, rabszolgáikat csak személyeik és zsarnokságuk nyomorult áldozataivá süllyesztették. Az egész rendszer kietlen, sivár és lealjasító volt... /Az apostol/ olyan alapelveket tanított, amelyek gyökerében támadják a rabszolgaság intézményét. Ezen elvek megvalósítása az egész rendszert alapjában rendítik meg.”* (A.T. 278-379.p.).

E. G. White – mint a fentiekből látjuk –, nem társadalmi reformokkal harcolt kora igazságtalanságai ellen, hanem arra törekedett, hogy megkeresse és feltárja azt, hogy mit jelent Isten igazsága kora és a mi korunk számára. Nála minden a jól megértett isteni szóból ered. Ő így harcolt kora társadalmi igazságtalansága ellen. Elgondolkoztató írásaiban az, hogy mindig azok mellett áll, pontosabban megfogalmazva: a megértett és átélt isteni igazság mindig azok mellé állítja, akik az embertelen elnyomással és kizsákmányolással szemben álltak kora társadalmában.

Ha életét összefoglalóan akarjuk jellemezni, akkor azt mondhatjuk róla, hogy nem egyezett meg soha a bűnnel, amely az emberi életben másoknak ártani akar. Ezekkel szemben mindig felemelte szavát, és hangoztatta Isten szavának megértéséből fakadó meggyőződését. Tisztán látta, hogy a bűn az Isten által teremtett ember és az embernek Isten gondviselése által fenntartott életét teszi tönkre. Ezért rejtegetnek – többek között – írásai mai is alkalmas üzenetet lelki és közösségi életünk számára. Megtanítanak a másokért szolgáló önzetlen életre és az igazi emberséget tönkretévő bűn elítélésére. Tanulmányozzuk szavait és írásait gondosan, mert az emberiség javára és áldására tanítanak meg élni.

Együtt az emberért

Megjelent: Lelkésztájékoztató, 1977. október.

*„A szombat lett az emberért”
(Mk 2.,27)*

Mi, hetedik napot ünneplő adventisták az Ige alapján hisszük, hogy maga az Isten Fia, az Istenség második személye, a világmindenség teremtője rendelte a szombatot az emberért. Ez a rendelés, része az emberről való gondoskodásának.

Különösen jelentős az, hogy ezt a rendelést - mivel Krisztus a bűnbeesés előtt hozta, semmiféle ceremóniális vonatkozással nem ruházta fel, nem előképe, árnyéka semminek, ami jövőendő. Mindenkori emlékeztető jelentése volt. Egy befejezett tényre utalt vissza: a Föld és az ember teremtésére. Mivel Isten embert teremtett, azért adta a szombatot. Rábizta Isten az emberre a szombatot, hogy úgy kezelje, mint az egész emberiség kincsét. Szükség volt az embernek arra, hogy még az Édenben is szemlélje Isten csodálatos művét, gondviselő jóságát az ember iránt, azt, ahogyan Isten szeretetét kiárasztotta az ember életére. Isten már kezdetben nagy és mély tanítást adott a szombattal arról, hogy mit tett és tesz az emberért. Nemcsak az volt Isten célja a szombattal, hogy az embert a testi munkától való kimerüléstől óvja, hanem hogy az Istennel való benső közösségben megtanulja, hogyan kell a föld, az emberi család igazi javát szolgálni. Ez volt a szombat elsődleges rendeltetése. Erőt merített az élet számára az ember. Az Istennel való közösség így lett az emberrel való közösség alapja, ami nem más, mint önzetlen szolgálat a földért és az emberért.

A teremtés szombatját mi Krisztushoz, Teremtőnkhez és Üdvözítőnkhez való hűség próbakövének tekintjük, de ugyanakkor az ember iráni szeretetünknek és a róla való gondoskodásunknak is próbaköve. Megváltónk viszont visszaadta a szombatnak igazi tartalmát, tisztázta az „emberért” fogalmat (Mk 3,1-6). Mély tanulsága van annak, amit Jézus itt cselekedett.

Szemben áll ezzel az, amit a helytelenül vallásoskodók cselekedtek. Mi volt Krisztus számára a szombat? A jó cselekvésének kitűnő alkalmá, az ember életét, áldását szolgáló áldott lehetőség. Miközben a farizeusok, akik a szombatot csak külsőleg, formailag ünnepelték, szívükben szombaton életet oltottak. Azon tanakodtak, hogy hogyan pusztítsák el azt, aki szombaton életet mentett (6. vers). Jézus nem akart itt mást, mint népét visszavezetni a szombat igazi értelméhez: nekünk azért kell együtt lenni Istennel és egymással, hogy készek legyünk szeretetben embertársaink javát szolgálni. Krisztus cselekedete által a szombat annak lett a próbaköve, hogy akarom-e az emberiség javát, életének magasabb lelki és szellemi szintre való emelését, hogy mindnyájan együtt szolgáljunk Krisztussal. Jézus idejében az Ige szerint a szombatnak az emberre vonatkozó oldalát értelmezték hazugul. A farizeusok a szombatot az élettől zárták el. Nem volt benne helye az élet, a mindennapok embere számára. Mivel a szombatnak elsikkadt az „emberi” oldala, ezért volt képtelen – sokszor vallásos előírásokra hivatkozva – az emberért végzett szolgálatra (pl. irgalmas szamaritánus). Találó módon jellemzi ezt az eltévelyedést E. G. White a következőkben: *„Krisztus nem volt zárkózott. A vallási uralmat az elkülönülés magas falával elkerítve találta, amely nagyon szent volt a mindennapi élet számára. Az elszigetelésnek ezeket a falait Jézus ledöntötte. Amikor emberekkel érintkezett, nem kérdezte, hogy mi a te vallásod, vagy milyen felekezethez tartozol.*

Készségesen nyújtott segítséget mindenkinek, aki segítségre szorult. Ahelyett, hogy remetecellába zárkózott volna, mint rendszerint tették, hogy kimutassák a menny iránti érzelmüket, a legkomolyabban dolgozott az emberiségért. Azt tanította, hogy a tiszta és romlatlan vallás nemcsak határozott időre és különleges alkalmakra szól, minden időben és minden helyen kimutatta szerető érdeklődését az emberek iránt.” (Világ Reménye, Az összetűzések napjai c. fejezetből).

Milyen tisztán mutat ez az idézet nemcsak Jézus korának, hanem a mi korunk nagy hibájára is, amely, ha nem vigyázunk nálunk is előfordulhat.

1. A vallással elkülönülnek a mindennapi élettől.
2. Nem tudnak összeforrni, együtt lenni az emberért.
3. A menny iránti érzésüket nem azzal mutatják meg, hogy az emberért dolgoznak.
4. Csak úgynevezett „szent időkre” korlátozzák a vallást.
5. Nem tudják megmutatni minden időben, minden helyen szerető érdeklődésüket az ember iránt.

Különösen az utóbbi megállapítással kapcsolatban fontos a zsinagógában történetekkel kapcsolatban megjegyezni a következőket. Amikor Jézus felteszi a kérdést: szabad-e szombatnapon jót cselekedni, ő ezzel a jó cselekvését nem egy napra vagy egy helyre korlátozta, hanem ezzel azt akarja mondani, hogy a szombat sem ment fel a jó cselekvése alól, Ő minden helyen és minden napon a jót cselekedte. Jézus megmutatta az igazi vallás lényegét: együtt Istennel és együtt az emberrel az emberért. Ő szombaton is azért „dolgozott”, hogy megkönnyítsen minden szenvedést, Ő akkor is kész volt a szolgálatra. Jelenléte e földön megmutatta, hogy hogyan kell vallásosnak lenni.

A történetben szereplő zsinagógában, Jézus még szombaton is az embert állította középre.

„*Akkor monda a megszáradt kezű embernek: Állj elő a középére*” (Mk 3,3). Mindezt azért tette, mert felelősséget érzett az emberért. Az emberiség és az egyes ember megváltásának felelősségét hordozta magán. Ennek lényege az volt: az embert visszaadni az igazi életnek. Jézus rámutatott ott a zsinagógában arra, hogy: „*a szombatnak csupán külső, formai ünneplése: ámitás, bűn.*” (Világ Reménye 174. o.)

Jézus ma sem akar mást, mint azt, hogy mint az övéi, mindenkivel együtt az emberiségért tevékenykedjünk. Mi akadályoz ebben? Talán az a bűnös vallási elkülönülés, amelynek magas falát Jézus ledöntötte? Vagy vallási „meggyőződésünk” nem enged összeforjni az emberiségért végzett hasznos tevékenységünkben? Talán ez az együttműködés a mennyel való kapcsolatunkat teszi lehetetlenné? Vagy csak az egy nézeten lévővel tudunk együttműködni?

Sok kérdés merülhet még fel, de nem szabad, hogy bármilyen kérdés is akadálya legyen az emberiség áldására végzett munkánknak. Nékünk ma óvakodnunk kell attól, hogy elzárjuk magunkat az emberektől. Gondoljunk a mi szeretett Megváltónkra, aki a szombatot úgy mutatta be, mint az emberekért végzett legtokéletesebb szeretetének jelét, amelyet azért kaptunk, hogy az emberiség áldására szolgáljunk vele, jót cselekedjünk vele, életet adjunk. A farizeusok szombatünneplése – bár szigorú semmittevés – mégis megfér benne a gyilkos indulat, az élet kioltása, ami ellen viszont a szombat egész intézménye tiltakozik.

Mai korunk nagy kérdése: tudunk-e másokkal együtt lenni az emberiségért végzett jó szolgálatokban? Sokan úgy akarják megvédeni vallási tisztaságukat, hogy mindenkitől elzárkóznak.

Ez az idegenkedő zárkózottság öncélú. Csak egy népet ismer el és nem akar mások érdekében együttműködni. E. G. White tiltakozik ez ellen: *„A kik vallásukat úgy akarják megtartani, hogy kőfalak közé rejtik, a jócselekedetek drága alkalmait veszítik el és hagyják kihasználatlanul. Társas érintkezés útján jut el a világhoz Isten országának üzenete.”* (Világ Reménye 114. o.)

Ez az elzárkózás kiütközött Jézus tanítványain is. (Lk 9, 49). Miért tiltották el az ördögöt űző embert? Azért, „mivelhogy téged nem követ mivelünk”. Pedig az ördögöt űző jótevője volt az embernek, Jézus véleménye szerint nem lett volna szabad eltiltani a jó cselekvésétől csak azért, mert nem velük végzi a jó munkálását.

Közösségünk tagjainál is gyakran megmutatkozik az a veszély, hogy bűnös módon elzárkóznak másoktól az emberiségért végzett jó szolgálatban, mindezt azért, mert nem velünk együtt követik az igazságot. Ez a magatartás helytelen. Nem arra vagyunk felszólítva, hogy összehangoljuk vallási meggyőződéseinket, hanem arra, hogy tegyünk jót az emberért. Ma nem szigetelhetjük el magunkat más emberektől csak azért, mert nem azt a hitet vallják, amit mi, hiszen így ki vagyunk téve annak, hogy az elkülönülés betegségében sorvadunk el. Így elmulasztjuk egyenesen, becsületesen és őszintén munkálni az emberiség javát együtt a jóakarátú emberekkel. Krisztus példáját követve az emberért akarunk jót és hasznosat tenni. Együtt lenni a béke és az emberiség jólétének munkálásában. Ma arra kell nevelni, oktatni közösségünk tagjait, hogy tudjanak igazi célokért minden emberrel együtt lenni, egyenesen, őszintén és becsületesen akarjuk velük együtt munkálni az emberiség javát az egész lakott földön. Nem látjuk viszont annak a szükségét, hogy más, önző, egyéni célokért legyünk együtt, vagy harcoljunk olyan egységért, ami Krisztust nélkülözi és csak cinkos érdekközösség.

A mi vallási életünkben a Krisztussal való belső közösségre törekszünk, amit Péter apostol így jelöl meg:

„Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben.”
(1Pét 3, 15.)

A Krisztussal való közösségünk készítet arra, hogy együtt legyünk az emberért mindazokkal, akik arra törekszenek, hogy az emberiség erkölcsi, anyagi és szellemi fejlődését szolgálják. Mi nem lehetünk olyanokkal egy véleményen, akik az élet megsemmisítését akarják, másoknak ártani akarnak, és az emberiség pusztítására törnek.

Az ilyen emberek hasonlítanak azokhoz a farizeusokhoz, akik az emberrel jót tevő Jézust el akarják pusztítani. Azt az időt éljük, amikor nekünk nem szabad elzárkózni: E. G. White így tanácsol minket: *„Mégsem élünk elzárkóztan, hanem annyi jót tegyünk a világnak, amennyit csak tehetünk. Krisztus ebben is példát adott nekünk.”* (Evangélium szolgálói - Viszonyunk a politikához c. fejezet.)

Fogadjuk meg White testvérnőnk tanácsát. Ma mindnyájunk közös munkájára szükség van. Úgy éljük hívői életünket, hogy minden jóakarató emberrel együtt éljünk az emberért.

A konfliktust kerülő ember

*„Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll,
minden emberrel békességesen éljtek”
(Rm 12:18).*

Ha valaki annakidején hallotta Szigeti Jenő testvért prédikálni, akkor azt hihette, hogy a dörgedelmes hangerővel szónokló hang mögött egy másokat lehengerlő természetű ember van, aki ügyek intézésében nagyon kemény tud lenni. Személyes tapasztalatom éppen az ellenkezője volt vele kapcsolatban. Amint már a „Miskolci évek” c. fejezetben erről említést is tettem, inkább igyekezett kikerülni a másokkal való konfrontációt.

Az az ember, aki a szószéken hatalmas hangerővel prédikált, az emberekkel kapcsolatos ügyek intézésében végtelenül udvarias és tapintatos volt. A gyermekeit is inkább nagy hangerő kíséretében az összehajtott újságpapírral csapdosva fenyegette, de nem is volt szükség többre. A fegyelem így is gyorsan helyreállt. A gyülekezeti fegyelmi ügyeknél azonban a hangos szó is elmaradt.

A bizottságokban nem vágott vissza azoknak sem, akik nem a megfelelő tiszteletet tanúsították vele szemben. Nagyon ritkán utasította vissza a vele szembeni igazságtalan eljárást. Sajnos, a gyülekezeti ügyek intézésénél előfordulnak olyan megnyilatkozások, amelyek távol esnek a Biblia szellemétől. Ő ezekre is keresztényi hangnemben válaszolt, és ennek mindig nagyobb hatása volt, mint a kemény visszavágásnak.

Az 1970-es évek elején, az egyik gyülekezet bizottságának ülésén – amelyen jelen volt az Egyháztanács is – történt olyan durva kirohanás valaki részéről vele szemben, amelyről azt szokták mondani, hogy „megállt a kés a levegőben”. Mindenki azt várta, hogy jön a kemény visszacsapás. Ehelyett hosszantartó csend, majd a táma-

dó bocsánatkérése. Nagyon sok keserűség elkerülhető lenne, ha megtanulnánk nem visszaütni, ha támadás ér bennünket.

Egy levél került a kezembe 1971-ből, amikor számon kérte az akkori unióelnöktől, hogy miért nem hívták meg több alkalommal az Egyháztanács ülésére. Nemsokára jött is a válasz, amiben tisztázódott a kérdés. Kiderült, hogy azok a megbeszélések, amelyekre őt nem hívták meg, nem bizottsági ülések voltak, hanem egy ügy kivizsgálásával megbízott csoport megbeszélései, amelyen nem volt jelen minden Egyháztanács-tag. Szigeti testvér is azonnal válaszolt és megköszönte, hogy tisztázták a kérdést. Ennél nagyobb számonkérés részéről nem igen történt saját érdekében. Egy-egy ilyen példa jelzi azt is, hogy a félreértések elkerülése érdekében szükség van a nyílt, őszinte párbeszédre. Így hamar tisztázódhatnak a dolgok, és eljét lehet venni a súlyosabb következményeknek.

Akkoriban, mint fiatal, tapasztalatlan tanuló, nehezen tudtam megérteni ezt a magatartást. Volt, amikor ezt ki is fejeztem előtte. Úgy gondoltam, hogy egy vezetőnek azonnal tisztázni kell magát az igazságtalan vádakkal, megnyilatkozásokkal szemben. Ma már sokkal inkább célravezetőnek látom a krisztusi lelkületből fakadó türelmet. Nem szükséges mindig válaszolni – különösen erős hangsúllyal – ha az embernek igaza van és eközben hamis vádak vagy méltatlan megjegyzések érik. Jézus maga sem igyekezett tisztázni magát az őt ért vádak alól. Feltámadása után sem ment vissza Pilátushoz, sem pedig a főpapokhoz és írástudókhöz, hogy megleckéztesse őket.

Bármilyen nehéznek is tűnik elviselni Isten szolgájának az őt ért vádakat, igazságtalan támadásokat, a leghelyesebb magatartás az, amelyet Jézustól tanulhat meg, aki így tanította övéit: *„Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok;: és nyugalmat találtok a ti*

lelkeiteknek” (Mt 11:29). Ez tehát a lelkipásztor számára a lelki nyugalomhoz vezető út.

Annak, aki tudja, hogy igaza van, nincs szüksége a heves önvédelemre. Bizik abban, hogy az Úr fogja őt igazolni akkor, amikor erre szükség lesz. Tudja, hogy van ideje kivárni az Úr intézkedését.

Nagyon sok konfliktus elkerülhető volna ma is, sok probléma könnyen megoldódna a gyülekezetekben, ha hasonló szellem uralkodna az egymással való kapcsolatokban.

Szigetiék otthonában is ez a lelkület uralta a hangulatot és az egymással való kapcsolatot. A család feje nem engedte a konfliktust kifejlődni olyan helyzetekben sem, amikor az életben elkerülhetetlen feszültségek a prédikátor családját is fenyegetik. Tanítás volt abban, ahogyan a feszültség „szelepeit” kezelni tudta.

Egészen más dolog az, amikor Isten ügyének a védelméről, a gonoszság megfeddéséről van szó, amikor az Úr szolgálja nem saját tekintélyének megvédése érdekében harcol, hogy ellene álljon a hazugság terjedésének. Ebben az esetben nem lehet megalkuvó. A Nagy Tanítótól kell tanulnia. Jézus Isten Báránya volt akkor, amikor saját ügyéről volt szó, de Júda Oroszlánjaként viselkedett, amikor Isten ügyének védelmében lépett fel. A templomi kufárokkal szemben korbácsot font, de amikor őt bántották, *„nem nyitotta meg száját az őt nyírók előtt”*. (Ésa 53:7).

A Szigeti Jenő testvér által fordítottat és tőle kapott Próféták és királyok c. könyvben írja Ellen G. White: *„Az igazi szeretet elsősorban Istent akarja megdicsőíteni és lelkeket akar menteni. Akikben él ez a szeretet, azok nem kerülnek meg az igazságot, hogy megmeneküljenek a nyílt beszéd kellemetlen következményeitől. Amikor lelkek vannak veszélyben, Isten szolgálja nem törődik önmagával,*

hanem mondja azt az igét, amelyet Isten mondat vele. Nem hajlandó a bűnt mentegezni vagy szépítgetni.”

„Bárcsak minden lelkész megértené, hogy milyen szent az a szolgálat és az a munka, amelyet végez, és illési bátorságot tanúsítana. A lelkésznek – mint Isten követének – félelmes a felelőssége.”

„Isten nem tud felhasználni olyan embereket, akik a veszély idején – amikor erőre, bátorságra és minden befolyásra szükség van – félnek határozott állást foglalni az igazság mellett. Olyan emberekre vár, akik becsületesen harcolnak a hibák ellen, küzdenek a láthatatlan hatalmaságokkal szemben, a sötétség erői és a gonoszság lelkei ellen. Ilyeneknek mondja ezeket a szavakat: 'Jól vagyon jó és hű szolgám... menj be a te uradnak örömébe'" (Mt 25:21). (Próf. És kir. 92.old. Bp. 1981.) (A jelen idézet már a később hivatalosan is megjelent könyvből való.)

Országos Lelkésznézetek, 1966

A lelki gondozó lelkipásztor

*„És te, embernek fia,
őrállóul adtalak téged
Izráel házának...”
(Ez 33:7).*

Egy elfelejteni és kiveszni látszó gyakorlat a lelkipásztori szolgálatból az otthoni látogatás. Mint már erről szó volt, abban az időben az adminisztrációban dolgozó lelkészek is gyakorolták ezt a nagyon fontos szolgálatot. A kerületvezetőnek, magának is volt gyülekezete, amelynek lelki gondozását nem csak a szószékről végezte, hanem személyes és rendszeres otthoni látogatásokkal is.

Szigeti Jenő testvér éveken át gondozta a több mint 200 tagú miskolci gyülekezetet, amelynek tagjait rendszeresen látogatta otthonaikban vagy a kórházban, ha betegek voltak.

Területi istentisztelet (1946)

A népevangélisták mellett ő maga is személyesen készítette fel lelkeket a keresztségre.

A gyülekezet tagjaival való élő kapcsolata segítette abban, hogy prédikációi nem „másnapos kenyér ízűek” voltak, hanem érintették a nagyon is emberi kérdéseket, és választ adtak a testvérek napi problémáira, gondjaira. A szószéki prédikációban szólt az egész egyház gondjairól, problémáiról, így a gyülekezet tagjai tájékozottak voltak a szükséges ismeretekről. Szigeti testvértől tanultam meg azt, hogy a lelkész szolgálatának a szószék csak a kisebbik része. Gyakran mentünk együtt látogatni. Az a lelkész, aki nem látogatja a tagokat, előbb-utóbb lexikon ízű prédikációkat fog tartani, amik lehetnek jól, tudományosan felépített szentbeszéddek, csak éppen nem szólnak senkihez sem, a hallgatók nem érzik a személyes megszólítást. Az a lelkész, aki hat napon át láthatatlan – vagyis nincs kapcsolatban az emberekkel – a hetediken érthetetlen. Elbeszél az emberek mellett. Ennek következtében a gyülekezet lelkileg nem jól táplált, és nehezen kezelhetővé válnak a problémák.

Ugyanebben az időben történt Miskolcon, hogy egy másik lelkész elmondta megmosolyogtató „tapasztalatát”, amelyen mi, fiatalok is jót derültünk. Elmondta, hogy a szombati prédikációra készült és hiába könyörgött az Úrhoz, nem jutott eszébe egyetlen gondolat sem. Tudtuk róla, hogy egyike volt azoknak a vezető lelkészeknek, aki nem látogatta a testvéreket, talán széleskörű, hivatali elfoglaltsága miatt.

Már nagyon közeledett a hétvége, de még nem volt prédikáció. Ekkor ima után kinyitotta az íróasztala fiókját, és íme, ott volt egy régi diszpozíció, amelyben az imájára küldött választ látta. Nem tudni, ha a testvérek meg lettek volna kérdezve a prédikáció után, nekik is az lett volna-e a véleményük. Vajon Isten üzenetével a szívükben

távoztak a helyről? Valószínű, hogyha ez a lelkész azon a héten, csak egyetlen családot meglátogatott volna, egészen más lett volna a szombati prédikációja.

Szigeti Jenő testvér nagyon sokszor, egész napot látogatással töltött el, és hazafelé mentében, már sokszor a villamoson leírta a látogatása során szerzett tapasztalatait, amelyet azután otthon, az ócska mechanikus írógépével öntött vázlatformába, rendszerint az el nem használt levelezőlap nagyságú meghívók hátlapjára, mert a papírral is szigorúan kellett gazdálkodni, hasonlóképpen, mint az írógép szalaggal. Gond volt olykor az írógép javítása is. Az írógépről lerepülő betűket sokszor újságpapírból letépett csíkokkal erősítette fel, amelyek nagyon hamar újból lerepültek.

Hát ilyen idők voltak azok. Pedig ez a felszereltség a jobban ellátott egyházi alkalmazottak „előjoga” volt. El lehet képzelni egy – mai megnevezéssel – akkori mezei prédikátor helyzetét. Gondoljuk mellé a mai notebook-kal felszerelt ifjú lelkészeket. Persze, hogy mitől lesz jobb a prédikáció, erről lehetne beszélgetni nagyon sokat.

Még mindig magam előtt látom, amint egy lerepült betű után a kerületvezető lelkész elkezdi keresni az asztal alatt a betűt, elvégzi a gyorsjavítást, majd folytatja a diszpozíció gépelését. Ilyenkor az sem zavarta, amikor Jenő fia hirtelen kiugrott az írópadjából és toporzékolva dühösködött két öccsére – Lacira és Pötyire –, akik ismét elrontottak neki valamit vagy egymással való hangos vitájuk miatt nem tudott odafigyelni a kémiai képletek megoldására. A zaj nem sokáig tartott, mindenki végezte tovább a dolgát.

Valószínű, az evangélium szolgálata iránti mély elkötelezettség adott neki fizikailag is erőt, hogy a nem éppen ideális körülmények között, sokszor betegségeit is legyőzve, eleget tegyen feladatának. De hol volt akkor egy adventista prédikátor számára olyan ideális körülmény,

amelynek hiánya miatt ma sokan úgy éreznék, hogy így nem lehet élni, és a körülmények méltatlanok Isten szolgájához. Nem emlékszem arra, hogy bármikor zúgolódni hallottam volna, vagy betegsége miatt nem lett volna ott szombaton a gyülekezetekben. Az elhivatástudat legyőzte azokat a kísértéseket, amelyek akár csak gondolatban is gerjesztették volna az elégedetlenség szellemét. Isten ügye mindennél fontosabb volt.

Szerették a fiatalok

*„Írtam néktek ifjak,
mert erősek vagytok,
és az Isten igéje megmarad
bennetek, és meggyőztétek
a gonoszt” (1Jn 2:14).*

Annak ellenére, hogy azokban az időkben – 1948-1953 – amikor a kommunista pártállam mindent megtett annak érdekében, hogy a fiatalságot eltávolítsa az egyháztól, a miskolci gyülekezetben aktív ifjúsági munka folyt. Mintegy 30-40 tagú kórusa volt a gyülekezetnek. Vasárnaponként gyakran szerveztünk kirándulást a Bükkbe. Ezeknek a kirándulásoknak jó összetartó erejük volt. A legismertebb útvonalak: Szentlélek-tető, Bánkút, Garadna-völgye, Fehérkőlápa, Szilvásárad – Örkő – Peskő – Tarkó – Kács. Néha 30 km-es túrákat is tettünk vagy éppen fociztunk az Óskohó környékén.

Azokban az időkben kerülni kellett az egyházban az ifjúság meghatározást, mert ez idegesítette a hatalmon levőket. Gyülekezeti kirándulásokat nem lehetett szervezni hivatalosan. Ezek mindig szomszédok, ismerősök, barátok, családtagok találkozója volt, amiken kerülni kellett a szervezésnek még a látszatát is. Ennek ellenére csodálatos volt a fegyelem.

Nagy eredmény volt az, hogy nyaranta hozzájárultak a hatóságok ahhoz, hogy Bánkúton és Szentlélektetőn 50-60 fős egy-két hetes bibliatáborozást rendezzünk, amelynek rendjéért elsősorban a területi titkár és a körületvezető lelkész volt a felelős. A felelősség szó ebben az időben nem tartalom nélküli üres kifejezés volt, mivel bármilyen megnyilatkozásért, amelyben a hatalom politikumot tudott felfedezni vagy rossz színben tudta feltüntetni, a szervezőkre súlyos következmények nehezedtek. A felelősségviselést éppen ezért ki kellett terjeszteni a kirándulás és táborozás minden résztvevőjére, ami a gyakorlatban általában jól működött.

A fegyelem megtartása hasonlóképpen érvényes volt minden más rendezvényre, így az énekkari próbákra is. A kóruspróbákról való késést vagy távolmaradást szankcionálták. Aki többször késett vagy igazolatlanul elmaradt, nem vehetett részt az előadáson a kórusban. Ezt szakmai kérdésnek tartották. Csak szigorú fegyelemmel lehetett megfelelő színvonalat elérni. Ez elsősorban azzal vált elérhetővé, hogy a kórustagság megtisztelő státuszt jelentett mindenki számára és nem kényszerű kötelezettséget.

Szigeti Jenő testvér idejében Murányi Árpád is segített a miskolci gyülekezet ének-zene kultúrájának gondozásában. Ennek az lett az eredménye, hogy országos viszonylatban a miskolci gyülekezet kórusa élvonalban volt. Rendszeresek voltak a plakátokon is meghirdetett egyházzenei ünnepélyek, amikhez a megfelelő szakmai és kulturális színvonalnak köszönhetően a miskolci hatóságok is hozzájárultak.

Még Szigeti testvérék idejében költözött Miskolcra Pekker Zsuzsa ének-tanár, aki az ottani konzervatórium igazgató helyettese lett. Bátor, következetes, hithű magatartása és magas szakmai tudása következtében Miskolcon jó híre volt az adventista ének- és zenekultúrának.

A bükki kirándulások megtartása is szigorú fegyelemhez volt kötve. Előre meg lett beszélve a túra hosszúsága, nehézségi foka, és mindenkinek ehhez kellett igazodni. Az elkésőkre nem vártak, fegyelmezetlenséget nem engedtek meg senkinek. Mégis nagyszerű volt a rend és az együttlétek öröme. Ezek az évek felejthetetlenek voltak.

Gyakoriak voltak a kétnapos kirándulások – pl. kettős ünnepek alkalmával. Ilyenkor a menedék-házakban vagy sátorokban laktunk. Emlékezetesek voltak az éjszakai túrák. A kirándulások össze voltak kötve a bibliai ismeretek

gyarapításával. Közös áhítatokkal kezdtük a napot és hasonlóan fejeztük be.

Szigeti Jenő testvért szerették a fiatalok, mert tudott beszélni az ő nyelvükön is és ő is szerette őket. Ha kellett, játszott, futballozott velük, ilyenkor igyekezett bemutatni NB-I-es erényeit.

Ebben az időben szerveztünk a gyülekezet 8-12 éves gyermekeiből furulyazenekart. Mintegy 30-35 tagja volt a zenekarnak. Vasárnap délelőttönként volt a próba, amikor nem volt kirándulás. A gyerekek már kora reggel ott voltak a területi irodában. Nem igen akadt olyan, aki elkészett volna. Közöttük voltak a Szigeti gyerekek is. Sokat jelentett a gyülekezet lelkészének a segítő készsége.

Szociális – jóléti munka

*„Annak okáért míg időnk van,
cselekedjünk jót mindenekkel,
kiváltképpen pedig a mi
hitünknek cselédeivel”
(Gal 6:10).*

Szigeti testvérék miskolci szolgálata idején erősen fellendült a tábea munka, amelynek Szigeti Jenőné, Bojtár Józsefné és Bodnár Istvánné voltak a mozgatói. Ehhez kapcsolódott a Jóléti Konyha, amelynek vezetője Bojtár Józsefné volt.

A konyhán naponként több mint száz fizetővendég volt. Közöttük sokan voltak olyanok, akik orvosaik tanácsára étkeztek az adventista jóléti konyhán, az ismertté vált egészséges táplálkozás lehetősége miatt. A konyha bevételéből származó haszonból szinte a fizető vendégek létszámát meghaladó ingyen ebédet adtak a rászorulóknak. Ennek koordinálása az akkori hatóságokkal történt, a helyi lelkész vezetésével. A konyha működési engedélyét végül is pártpolitikai okokból vonták vissza, ami erős viszatetszést váltott ki a rászorulók körében.

A gyülekezet tábea munkája országos viszonylatban látványos volt. Nagyon sok szép kézimunkát állítottak elő, amelyből kiállításokat is szerveztek az ország nagyobb gyülekezeteiben. A kézimunkák eladásából nyert bevétellel a gyülekezet szegényeit segítették, de segítettek olyanokat is, akik nem tartoztak egyházunkhoz. Természeteszerű volt, hogy ennek a munkának egyik irányítója a lelkészfeleség volt. Szigetiné Irénke néni, a három fiúgyermek nevelése és férje lelkészi szolgálatának segítése mellett példamutató munkát végzett ennek az osztálynak a tevékenységében.

A gyülekezetek tábea munkájának jellegét csak az akkori társadalmi helyzet ismeretében lehet világosan látni és megérteni. Az ország az u.n. „három millió koldus” országa volt. Gyülekezeteink tagjai között sok volt a szegény

sorban élő, akiket állandóan segítettek. Mégsem lehet azt mondani, hogy ezek a testvérek a kenyérért és halért jöttek a gyülekezetbe. Megható volt ezeknek a testvéreknek a hűsége Isten ügye iránt. A gyülekezetekben nem voltak nagy társadalmi különbségek, de jellemző volt a szegényekről való gondoskodás lelkülete.

Már szó volt arról, hogy a lelkészcsaládok is nagyon sokszor anyagi gondokkal küzdöttek. Ez természetes is volt, mert ők is a nép közül valók voltak, és együtt hordozták az anyagi és más vonatkozású terheket a gyülekezet tagjaival.

Isten szolgálói ezekben az időkben is szívesen elmondták volna Pál apostollal együtt gondjaikat, amelyekkel önmagukban kellett megküzdeniük:

„Felette igen örültem pedig az Úrban, hogy immár valahára megújultatok az én felőlem való gondviseléseitekben; mely dologban gondoskodtatok is, de nem volt alkalmatok. Nem hogy az én szűkölködésemmre nézve szólnék; mert én megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek. Tudok megaláztatni is, tudok bővölködni is; mindenben és mindenekben ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szűkölködéssel is. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil 4:10-13).

Az evangélium szolgálója

*„Hirdesd az igét,
állj elő vele alkalmas,
alkalmatlan időben, ints,
feddj, buzdíts teljes béketűréssel
és tanítással”
(2Tim 4:2).*

Mint aki sok előadását hallgattam, emlékszem arra, hogy volt benne egy szuggesztív erő, amely nem hagyta a hallgatót kitérni a válaszadás elől. Érezni lehetett, hogy ő magára nézve is érvényesnek tartja az igehirdetésében elhangzottakat, és a döntő kérdés megfogalmazásában saját magát is érintette. Ehhez járult az emberekkel való közvetlen, személyes kapcsolata, amelyet az előadások idején kialakított. Lehetett érzékelni, hogy a lelkekért végzett munkája akkor kezdődött igazán, amikor lejött a szószékről és kezét fogott az emberekkel, és elkezdett velük beszélgetni, majd meglátogatta őket otthonukban.

Nem szabad figyelmen kívül hagyni azt a tényt sem, hogy a hallgatók, az előadások során ott látták az ige szőlőjének családját is, nem csak mint hallgatókat, hanem mint munkatársakat. Az evangélium szolgálatának eredményességéhez nem csak „módszereket” kell elsajátítani, hanem elkötelezettségérzetet a szolgálatra, és az emberek sorsa iránti érzékenységet és mentő szeretetet. Ezek ma is a lélekmentés eredményességének nagy titkai. Ha ezek hiányoznak, a tárgyi tudásnak az értéke erősen csökken, és az eredményesség hatásfoka sokat veszít erejéből.

Népevangélista munka

*„Mily szép a hegyeken
az örömmondónak lábai,
aki békességet hirdet, jót mond,
szabadulást hirdet,
aki ezt mondja Sionnak:
Uralkodik a te Istened”
(Ésa 52:7).*

Az 1940-es évek végén a népevangélista munka volt a magyarországi misszió motorja. Miskolcon, a Tiszántúli Egyházterület központjából történt a népevangélista munka szervezése és irányítása. A kiképzésben részesült testvérek kétféle minősítést kaphattak: voltak népevangélisták és nép-prédikátorok. Összegezve azoknak az időknek a tapasztalatait, azt lehet mondani, hogy egyházunk magyarországi vezetése és az egész tagság nagyon hamar felismerte a misszió számára megnyílt lehetőséget és mozgósította önmagát. Együtt történt a kiképzés és a munka. Úgy tűnt, hogy a misszióterület a legjobb kiképző iskola.

Magában a miskolci gyülekezetben is volt egy erős csoport, közöttük több népevangélista prédikátorral, akik nem csak bibliaórákat tartottak, hanem képzettségük-nél fogva iskolákban, bérelt helyiségekben, kultúrtermekben tartottak előadásokat, nagy számú hallgatóság előtt. Szombatonként pedig a környék csoportjait és kisebb gyülekezeteit látták el szolgálattal. Ezek az önkéntes evangéliumi munkások polgári állásokban dolgoztak, igazolvánnyal voltak ellátva, de az egyházi szolgálatukért nem kaptak fizetést. Csak az utiköltségüket fizette a terület.

Szigeti Jenő testvér rendszeresen foglalkozott ezeknek a testvéreknek a továbbképzésével, és munkájukat irányította. A lelkész bölcsességétől, helyzetfelismerő képességétől nagyon sok függött abban a vonatkozásban, hogy milyen hatásfokkal végezték ezek a testvérek munkájukat. Munkásságuk nyomán kiscsoportok jöttek létre, és gyülekezeteket szerveztek.

Ma, amikor sok szó esik a kiscsoportos foglalkozásról és célokat tűznek ki a területek és a gyülekezetek kiscsoportok szervezésére, hasznos tanulmányt lehetne folytatni az 1940-es évek második felének népevangélista mozgalomáról, amely valójában nem volt más, mint kiscsoportok szervezése a gyülekezetek vonzáskörében. És az eredmények helyenként látványosak voltak.

Érdekes néhány példát kiemelni egy korabeli statisztikai összesítőből. A miskolci gyülekezetnek – ha hozzávesszük a jelenleg beolvasztott Újdiósgyőr, Diósgyőr és Nyékládháza volt gyülekezeteit – a 258 tag mellett 25 kiscsoportja (szórvány) volt 57 taggal, és ezekhez kapcsolódtak a csoportok nem adventista tagjai, akiknek a létszáma legalább még ennyi volt.

A 30 tagú hatvani gyülekezetnek 7 kiscsoportja volt 18 megkeresztelt gyülekezeti taggal. A 25 tagú szerencsi gyülekezetnek 6 kiscsoportja volt 13 taggal. A csoportokban több tag volt, mint az anyagyülekezetben. Dorogházán ma már nincs gyülekezet. Abban az időben 19 tagja volt ennek a gyülekezetnek, s ebből 7 testvér élt 5 szórványban, ahol családi összejöveteleket tartottak.

Érthető, hogy egy ilyen széles alapokra épülő, mozgalmi jellegű misszió, milyen állandó készenlétet igényel a lelkésztől, ami természetszerűvé tette azt, hogy a lelkészfeleség maga is aktívan részt vegyen férje munkájában.

A gyülekezeti munkában a lelkészfeleségnek kulcsszerepe volt. Férje munkájának eredményessége nagyon sokszor függött felesége magatartásától, a testvérekhez való viszonyától és a munkában való részvétel fokától. A lelkész felesége abban az időben valóságban lelkészfeleség volt, aki fizetés nélkül végezte férjével együtt a szolgálat munkáját, a reá szabott helyzetekben. Ilyen lelkészfeleség volt Szigeti Jenőné, akit a fiatalabbak Irénke nének szólítottak.

A lelkészfeleség egy kicsit anyja is volt a gyülekezet fiataljainak: lelki gondozója, diakónusa mindegyiknek, akihez bizalommal mentek problémáikkal. Részt vett a kórus munkájában, maga is szólista volt. A szolgálatban való ilyen fokú részvétel és a személyes kapcsolatok, a látogatások segítették a gyülekezetet valamennyi munkaterületen.

Olykor nem kell új dolgokat feltalálni, elég, ha tanulmányozzuk a régi tapasztalatokat és gyakorlatokat, és választ kapunk néhány nagyon fontos, az eredmény titkának megtalálásához szükséges kérdésre.

„A Fülöphöz küldött angyal maga is elvégezhetette volna a felvilágosítás munkáját a komornyikkal, Isten azonban nem így munkálkodik. Azt akarja, hogy emberek tevékenykedjenek embertársaikért. A Szentlélek szolgálata által az Úr összehozta őt azzal az emberrel, aki ehhez a világhoz elvezette.” (E.G. White: Ap. Tört. 72.old.)

Elfogynak a szolgák

Lassan elfogynak a földről a szolgák,
a Te szolgálid, Uram, Istenem...
Csak sikereiket építő alkalmazottaid
maradnak itt, kik szégyenedre válnak,
mert simogató tenyered melegét
ma már nem érezzük. Pedig minket
rendelték annak, amikor rajtunk könyörültél.
De hangod sem halljuk ma már, hiszen
az élő Ige, a Te szavad, könyvekbe kövesült.
Mi lesz velünk, Istenünk?
Körülöttünk egyre többen sóhajtják
a béna nyomorulttal: „nincs emberem...!”
Egyedül vagyunk a Bethesda partján.
Hiába pezsdül a víz, hiába az angyal.
Talán az angyalének is hiába szállt
a bethlehemi mezők felett:
„Dicsőség a mennyben Istennek,
és békesség a földön,
a jóakarát embereinek...”
A pásztorok és a juhok is
lassan farkasokká lettek, és
Jézus hiába várja a bűnbánó pásztorokat.
Pedig mi, naponta indulunk templomodba
ünnepi zajjal, illendő áhitattal.
A mi utunk is a leprások és a poklosok
hada között vezet. Hibátlan imákat
mormolunk miközben csak koptatjuk
templomod lépcsőit.
De szolgák, Uram, már rég nem vagyunk,
mert csak a szolga tudja, hogy Isten
minket kezdettől fogva, mindörökké,
a másik emberért szeretett...

Dr.Szigeti Jenő, 2003. karácsonya

Zárszó

*“Megelevenednek halottaid,
és holttesteim fölkelnek:
serkenjeteK föl és énekeljeteK,
akik a porban lakoztok,
mert harmatod az élet harmata,
és visszaadja a föld az árnyakat”
(Ésa 26:19).*

Szigeti Jenő testvér nyugdíjba vonulása után sem hagyta abba a munkát. Amíg a betegség le nem vette lábáról, „efézusi” kitartással dolgozott: *„És terhet viseltél, és béketűrő vagy, és az én nevemért fáradoztál és nem fáradtál el”* (Jel 2,3). Hónapokig tartó betegsége idején én vittem neki az úrvacsorát: az egykori tanítvány a mesterének. Ez az erős ember, aki oly sok terhet hordozott és testi-lelki szenvedést elviselt, már nem tudta visszatartani a sírást. Én befelé sirtam. Isten szolgálóinak évezredes sorában várja a dicső feltámadást. Találkozunk. Így adjuk át egymásnak helyünket a szolgálatban, és így búcsúozunk az utánunk jövőktől. A sor már nem hosszú. Ez a hitünk. Itt vannak-e már közöttünk, akik élve zárják a sort?

Szigeti Jenő testvér 2006. június 4-én lett volna 100 éves, de 1977. szeptember 10-én, 71 éves korában, hosszú betegség következtében, 48 évi szolgálat után az Úrban elaludt.

Ellen G. White felhívása álljon itt zárszökeént: *„Az öreg harcosok hangjai sorban elcsendesednek. Helyük megüresedik. Ugyan nem látjuk őket többé, mert halottak, tetteik mégis beszélnek. Bánjunk nagyon gyöngéden a még néhány élő idős zarándokkal. Becsüljük őket nagyra elvégzett munkájukért. Miközben erejük meglankad és meggyengül, szavaik értékesek maradnak. Őrizzük meg szavaikat drága bizonyágtételként! A fiatalok és az új munkások ne vessék meg a fehérhajú embereket, és ne legyenek közömbösek irántuk, hanem mutassanak tiszteletet irányukba. Emlékezzenek arra, hogy ők maguk léptek ezeknek az embereknek a helyébe! Bárcsak sokkal nagyobb krisztusi szeretet lenne a hívők szívében azok iránt, akik az üzenet úttörői voltak.”* (Szemelv. II.207.)

Nekrológ

A Lelkésztájékoztató 1977. szeptemberi száma
Szigeti Jenő testvér temetéséről így emlékezik:

*Szigeti Jenő testvér
48 éves szolgálat után hunyt el.
Személyében olyan szolgatárs távozott
közülünk, aki a nehéz helyzetben is – amelyből
bőven jutott neki – hűséggel helytállt.
Családjában a reábízottak figyelmét
szüntelenül a gondviselő Isten felé
irányító pap volt. Szerette az Istent és szerette
az embereket, akiknek a lelki gondozását
hivatásnak tekintette.*

Temetése 1977. szept. 21-én volt, a Pestlőrinci Kavicsbánya temetőben. A vigasztalás ígét Szakács József egyházelnök hirdette a gyászoló család és a több száz főnyi gyülekezet, rokonság, ismerősök előtt. Az Ige: – „És az az ígéret, amelyet ő ígért nekünk: az örökélet” – ad reménységet a viszontlátásra.

Az élők nevében Oláh István ny. egyházterületi elnök búcsúzott. A sírnál Oláh Károly főpénztáros olvasott ígét és Zarka Dénes titkár imádkozott. Záróigét Erdélyi László olvasott. Énekkal búcsúzott a Budapest Székely Bertalan utcai gyülekezet kiskórusa és Wandler Tibor. Abban a reményben búcsúzunk volt munkatársunktól, amely benne is élt, hogy Jézus visszajövelekor találkozunk.